

Sygn. akt VIII U 371/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska - Piątek

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2017 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy R. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10 lutego 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-)SSO Patrycja Bogacińska - Piątek

Sygn. akt VIII U 371/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 10 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu R. D. prawa do emerytury. W uzasadnianiu organ rentowy podał, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat pracy w warunkach szczególnych, nie osiągnął wieku emerytalnego 60 lat, przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył wniosku o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa.

W odwołaniu ubezpieczony domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, że legitymuje się stażem 15 lat pracy w warunkach szczególnych ponieważ od 16 listopada 1979 roku do 28 lutego 1991 roku w czasie zatrudnienia w (...) w G. wykonywał taką pracę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D. urodził się (...). Ubezpieczony przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego N. Otwarty Fundusz Emerytalny w dniu 31 maja 1999 roku (karta 21 a.e.) i nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa (karta 2 a.e.).

W ocenie ZUS na dzień 31 grudnia 1998 roku ubezpieczony legitymował się stażem 25 lat, 10 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz stażem 9 lat, 11 miesięcy i 3 dni pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przeprowadzonych dowodów: akt organu rentowego.

Ubezpieczony składając wniosek o prawo do emerytury oświadczył, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Z ustaleń poczynionych przez organ rentowy na podstawie analizy konta w systemie informatycznym wynika jednak, że ubezpieczony wbrew swojemu oświadczeniu przystąpił do N. Otwartego Funduszu Emerytalnego w dniu 31 maja 1999 roku. W toku postępowania sądowego ubezpieczony nie ustosunkował się do twierdzenia ZUS o jego członkostwie w ofe (karta 8 a.s.). Sąd w całości oparł się na dowodach zgromadzonych w aktach organu rentowego, w tym na informacji zawartej na karcie 21 tych akt, albowiem zawiera ona analizę konta ubezpieczonego. W związku z powyższym sąd nie dał wiary oświadczeniu ubezpieczonego, że nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd zważył co następuje:

odwołanie nie było zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015r., poz. 748) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie z art. 184 ust. 2 tej ustawy emerytura przewidziana powyżej przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w tym funduszu, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. Przepis § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) stanowi, że emerytura przysługuje pracownikowi, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiety i 60 dla mężczyzny, ma wymagany okres zatrudnienia (20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Ubezpieczony jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku na dochody budżetu państwa. Wyklucza to możliwość przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, albowiem do przyznania tego prawa wszystkie przesłanki wymagane przez przepis art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 muszą zostać spełnione.

W związku z powyższym sąd nie uwzględnił wniosku ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków R. K. i J. W. na okoliczność ustalenia, że w okresie od 16 listopada 1979 roku do 28 lutego 1991 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych albowiem okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok został wydany na posiedzeniu niejawnym z uwagi na treść obowiązującego od 8 września 2016r. art. 148¹ § 1 k.p.c.

W myśl § 1 tego przepisu sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Zgodnie z § 2 w przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym.

Z kolei zgodnie z § 3 rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo.

W przedmiotowej sprawie strony nie składały wniosku o przeprowadzenie rozprawy, zaś stan faktyczny wynikający z akt organu rentowego (dowód dopuszczono na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 maja 2017 roku) uzasadniał brak konieczności skierowania sprawy na rozprawę.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek